

tillægge de Fattiges Kasse Bøder, har jeg ikke kunnet tiltræde dette Forslag, som Udvalgets samtlige øvrige Medlemmer have stillet. Ganske vist bortfalder, efterat det nylig ved et Lovudkast er vedtaget, at lade visse Bøder tilfalde de Fattiges Kasse, den ene af de Grunde, som jeg saaledes har anført, og det er forøvrigt en Selvfølge, at jeg ikke lægger videre Vægt paa hele det Spørgsmaal, hvis Fleertallet fremdeles holder paa, at de Fattiges Kasse bør kunne faae en Indtægt af Bøder. Endringsforslaget under Nr. 25 have vi betegnet som et Forsøg paa at give en simpel og klar Regel for et for Diebliffet yderst indviklet Forhold, nemlig det, hvorledes Fordelingen af Naturalarbeidet mellem de enkelte Jordbrugere skal finde Sted. Jeg mener selvfølgelig ikke Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal vælge at overlade hver Enkelt en Veipart, eller gjøre Fordelingen paa den Maade, at man fordrer visse Arbeidsdage af hver Enkelt, — i saa Henseende troer man, at man fremdeles maa overlade det til Sogneforstanderskabet at træffe en Afgjørelse efter, hvad der maatte findes hensigtsmæssigt paa hvert enkelt Sted, men jeg sigter derimod til Spørgsmaalet om, hvorledes en sliq Fordeling kan stee mellem de enkelte Jordbrugere, der skulle svare Naturalarbeide. Disse Regler ere for Diebliffet yderst forviklede; der gives en Regel i Forordningen af 29de September 1841 § 28, jvfr. § 27, som handler om de Parcellister, der findes paa Gaarde, der ere udstykkede efter Forordningen. Det bestemmes her, at Parceller af over 1 Td. Hartkorn selv skulle forrette det Arbeide til Veiene, som der er Tale om, baade Spanddage og Gangdage, hvorefter Sognefogberne for de Parcellers Vedkommende, der ere under 1 Td. Hartkorn, skulle besørge det udført ved leiede Folk og derefter fordele Udgiften paa Parcellisterne, forsaavidt de ikke bleve enige om selv at udføre det. For de Gaarde, der ere udstykkede før Forordningen af 1841, findes imidlertid en heel Række af andre Regler, som indeholdes i Placat af 1ste August 1815, og som tildeels ere meget indviklede. Der ffjælnes mellem ikke mindre end 4 forskjellige Tilfælde, og der opstilles forskjellige Regler for hver enkelt af disse, eftersom Gaardene ere udstykkede

saaledes, at der er Hovedparceller deraf, eller de ere udstykkede saaledes, at der ikke er Hovedparceller deraf, eller Gaardene ere nedlagte, saaledes at deres samlede Forder ere udlagte til Huusmænd, uden at Huuslodderne hver for sig separat ere satte i Hartkorn, og for det Fjerde, om Huuslodderne ere tagne fra enkelte Gaardloddere uden særskilt at være satte i Hartkorn. Disse Regler ere virkelig saa indviklede, at det er yderst vanskeligt selv for dem, der ere vant til at styre med Lovbestemmelser, at faae fuldkommen Klarhed med Hensyn til, hvad der gjælder i hvert Tilfælde, men navnlig, naar man betænker, at det er et Forhold, der i højeste Grad interesserer Bøggfolk, synes det at være urimeligt at bevare Regler af en saa overordenlig vanskelig Natur. Udvalgets Fleertal har derfor, ibet man forøvrigt ikke er blind for de overordentlige Vanskeligheder, der ere ved at røre ved dette Forhold, troet at burde foreslaae en ny simpel Regel, den nemlig, at Fordelingen skulde stee efter enhver Jordbrugers Hartkorns Areal, og det altsaa, som jeg strax skal bemærke, uden Hensyn til, om han har Meer eller Mindre end een Tønde Hartkorn. Det har vel været under Overveielse, om man ikke burde gjøre en Tilføjning om, at de, der have under een Tønde Hartkorn, ikke skulde forrette Spanddage, men istedet derfor Gangdage i et vist Forhold, s. Ex. tre Gangdage for en Spanddag; men man har meent, at dette ikke vilde være hensigtsmæssigt, deels fordi det er saa høist forskjelligt, med hvilken Grændse Vedkommende er istand til at forrette Spanddagarbeide, ibet det nemlig i de forskjellige Dele af Landet er med høist forskjelligt Hartkorn, at der holdes Kjøretøi. I Byland er der ganske vist mange Steder, hvor Jordbrugere under een Tønde Hartkorn have Kjøretøier; men paa Derne er det sjeldnere, og altsaa er det yderst vanskeligt at træffe Grændsen. Dertil kommer, at en saadan Fordeling som den, jeg antydede, vilde være overordenlig vanskelig at træffe og vilde blive saa godt som upraktisk i det Tilfælde, som er det sædvanligste, hvor man fordele imellem de enkelte Jordbrugere paa den Maade, at hver Enkelt faaer sit særskilte Veistykke. Derfor har man undladt det; man har troet, at man